

Човѣчето дрънка съ звънецъ.

Неговитѣ думи улавятъ като вждици насъбралото се предъ палатката множество.

Гръмва музика.

— Бързайте! . . .

Човѣчето дърпа концитѣ на вждицитѣ и всички се втурватъ вътре.

Единъ конь тича въ срѣдата на палатката по обширния кржгъ, насипанъ съ пѣськъ. Горе, на нѣколко метра височина, върху голѣмата халка, закачена за дебело вѣже, единъ човѣкъ дебне свитъ като кълбо. Коньтъ минава подъ него, той скача отъ халката и пада правъ на гърба му.

Хората плѣскатъ рѣце.

Другъ номеръ: излиза една жена, облѣчена като царица. Тя издига надъ главата си огромна змия, увива я около шията си и започва да играе.

— Госпожица Юлия! — вика нѣкой.

Воденичарьтъ Статъ следи съ плахъ погледъ змията. Въ нейнитѣ стѣклени очи плуватъ зелени пламъчета и една бавна трѣпка вие тѣлото ѝ въ крива линия.

И до като всички стоятъ приковани отъ ужаса на тая страшна забава, царицата внезапно се покланя и изчезва задъ една вратичка. Музиката става весела и игрива. Върху пѣсьчното колело изкачатъ двама палячовци съ звънчета по дрехитѣ. Тревогата изчезва и лицата на публиката се окжпватъ въ смѣхъ.

Номерьтъ съ лѣвоветѣ, дресиранитѣ маймунѣ, акробата Августъ, изненадитѣ на фокусницитѣ —